

по-горе изложихме. Сега случаят беше друг. И историята ни показва, че това поведение на Русия по неприпознаването на Фердинанда е напълно хармонизирало с жизнените интереси на България.

По съображения от външно политически характер всички европейски сили усвоиха гледището на Русия и отказаха да признаят натрапения от Стамболова Фердинанд. „Тази кандидатура е противна на чл. 3 от Берлинския договор и може да се счита за мъртво-родена“,*) е казал германският държавен подсекретар на външните дела граф Бершен, а Хюберт де Бисмарк, държавен секретар и син на канцлера Бисмарк, е заявил, че „на кандидатурата на Кобурга не се гледа нигде сериозно и че във Виена тя се счита, даже, за компрометирана. Българите не искат да имат един австрийски принц, католик“.**). Официциално Австрия отказва да е насърдчавала Фердинанда да приеме поканата на българите, но се произнася в негова полза. „Той не е бил наш кандидат, казва граф Калноки на един посланик: ние не сме го окуражавали да търси короната, която му бе предложена и която той е счел за нужно да приеме; но ако изборът му е редовен и тъй като личността му не повдига никакво възражение, ние не можем да откажем нашето съгласие. Това, обаче, при условие, че изборът му ще бъде одобрен от Високата Порта и признат от великите сили.***) Тъй или инак Фердинанд остана на българския престол непризнат в продължение на цели осем години и едва с помирението си с Русия той можа да добие нейното

*) Ernest Daudet. Ferdinand I-er p. 97. Paris.

**) Jbid.

***) Jbid.